

Bajka u bakinom vrtu

Na vrhu zelenog, pitomog brežuljka stajala je mala kućica, bijele fasade i crvenog krova. Okružena je bila prekrasnim cvjetnim vrtom. Mnoštvo prelijepoga cvijeća ponosno je uzdizalo svoju glavu prema suncu. Toplo sunce s neba smiješilo se cvijeću i uživalo u tome što se cvijeće nadmeće koje će mu se više svidjeti. Odmah pored drvene ograde rastu šarene perunike, pored njih lagano se na vjetriću njiše tisuće srčeka, potočnice su rasute po cijelom vrtu tako da je njihovo plavetnilo izgledalo kao da je samo vedro nebo palo u vrt. Pod prozorom kućice sramežljivo su pokazivale svoje pupove prekrasne crvene ruže. U jednom kutu vrta opojno je mirisao jorgovan, a u drugom bijeli jasmin privlačio je razne kukce. Ispod jasmina ležala je i ljenčarila, sunčajući se, bijela susjedova mačka. Istezala se uživajući na toplini, opijena slatkim mirisima vrta. Nije ni slutila da svaki njen pokret budno promatra mačak Sivko, kudrave sive dlake, koji se, trčeći za vrapčićem, našao na crvenom krovu kućice.

Sivko je bio pravi frajer, strah i trepet svim miševima, vrapcima, kosima i ostalim sitnim stanovnicima vrta i kuće. On je ovdje provodio zakon, dakako zakon koji je sam napisao. Često bi, skačući za plijenom, ozbiljno povrijedio neki od cvjetova. Srčeko se jednom rasplakalo od bola kad je Sivko, nepažnjom, skačući za mišem, odlomio mu ionako tešku granu prepunu cvjetova. Jurio je često glavom bez obzira, lamao stabljike perunika, gazio potočnice, penjao se po jorgovanu, a svoje kandže najradije bi oštrio na jasmину. Nikad nije imao vremena reći cvijeću oprost i nikada nije stigao s njim porazgovarati. Cvijeće mu je najprije na tome zamjeralo, a kasnije je naučilo ignorirati ga. Sivko nije bio omiljen u vrtu, a volio je biti glavni. Sad, kad je ugledao Bjelkicu micu kako se sunča, kao da je proživio udar groma. Očarano je gledao u nju ne mogavši se ni pomaknuti. Prošlo je dosta vremena dok se nije sabrao. Znao je da je zaljubljen, morao joj je nekako prići. Dok je smišljao neki fora ulet, tik pred nosom proleti mu jedan vrabac, za njim i drugi. Ne mogavši se kontrolirati, Sivko skoči za njim. Pljas.....!!!

Pao je s krova direktno na Bjelkicu. Mijaaaauuuu!!! Hitro odskoči prestravljena mica. „Što je to bilo?“ upita ona. „Ja... ovaj oprost, nisam htio, samo sam...“ Sivko je bio toliko zbunjen da nije mogao ni govoriti. Upravo je razmišljao kako da joj priđe i evo ga, sad je tu pored nje. On takav frajer, a sad nema ni riječi. Srce mu je strašno lupalo i od te buke, a djelomice i od pada, vrtjelo mu se u glavi. Poželio je da se zemlja otvori, čak je pomislio da pobjegne prije nego li se razide prašina koju je podigao padajući s krova. „Bezobraznik jedan, što si ti umišljaš, prljavko, kako se usuđuješ...“, vikala je Bjelkica ljuto. Sivko je samo tupo buljio u nju bez riječi. Kad se mica okrenula i htjela otići, Sivko je znao da mora odmah nešto poduzeti, ali sad ne smije pogriješiti. Hitro je skočio do perunika. „Molim te, peruniko, dozvoli da joj poklonim jedan tvoj cvijet, mora shvatiti da sam dobar, da nisam prosti, prljavi grubijan.“ Perunika ga pogleda, samo se lagano podsmijehne i svisoka mu kaže: „Da, sad bismo i mi bile dobre? Nikad do sada nisi nas ni primjećivao, lamao si naše stabljike i nije te bilo briga. Ne, prijatelju, ne dopuštam ti da Bjelkici daruješ moj cvijet.“ Sivko, kakav je već bio nagao, nije nastavio nagovarati peruniku, nego hitro otrči do srčeka. „Tako je, to je ono pravo!“ pomisli. „Ja njoj ovo cvjetno srce, a ona meni svoje srce i oprost.“ „A ne, nećeš“, najednom poviče srčeko, koje je vidjelo da je mačak u nevolji i pročitalo njegove misli.

„Koliko puta si grubo skočio na mene i potrgao mi grane, nezahvalniče jedan, kako ti uopće pada na pamet misao da ti ja dadnem svoje cvjetove da se njima iskupljuješ. Briši!“ Mačak, sad već pomalo nesigurno, odjuri do jorgovana, milo ga pogleda i prije nego je uspio zaustiti, jorgovan samo oštro odmahnu svim svojim predivnim, mirišljavim cvjetovima. „Opet ništa“, pomisli mačak, „imam još tako malo vremena, a nijedan cvijet mi ne želi pomoći. Ako ne uspijem nabaviti cvijet prije nego Bjelkica preskoči ogradu, zauvijek sam je izgubio.“ Ne gubeći vrijeme, vođen prekrasnim mirisom jasmina, ode do njega. Sad već bez imalo samopouzdanja, pognute glave obrati se jasminu. „Znam da ni tebi nisam bio najbolji prijatelj, često sam na tebi oštrio kandže, no bi li mi svejedno dao jedan cvijet da se iskupim kod Bjelkice?“ Jasmin ga pogleda, blago se osmjehnu i kad je već Sivko pomislio da je ovaj put uspio, začuje glas. „Ne, prijatelju, koliko sam te puta molio da na meni ne oštiriš kandže, to me jako boli i da mi rane krvare. I da samo znaš, Bjelkica je i prije dolazila ovamo i sunčala se poda mnom, samo ti nikad nisi imao vremena primijetiti je jer si stalno u nekom svom filmu, a ona je fina dama i često mi je lizala rane koje su mi nanijele tvoje kandže. Ako je misliš osvojiti, morat ćeš pustiti malo krvi. A sad odlazi.“ Sivku se svijet srušio, bacio je brzi pogled na Bjelkicu, kad je primijetio da je ona nadomak plotu, sav je protrnuo. Potrčao je za njom želeći je zaustaviti bez cvijeća. No kako je bio prilično nespretn, zapleo se u ružin trn. Izbo je šape, oderao njušku, još jače raščupao krzno i još jednom tog dana tresnuo na pod. „Mijijjaaauuu“..... zajaukao je tužno, više od osjećaja nemoći nego od bola. „Oprostite, moje biljke, sada vidim koliko sam bio zao prema vama, molim vas, pomozite mi da zaustavim ovu ljepoticu prije nego je zauvijek izgubim. Molim vas, pomozite.“ Kad je to izrekao, kao da je rekao neku čarobnu riječ. Ruža se sama ponudila i dala mu svoj najljepši pupoljak da pokuša zaustaviti Bjelkicu. Otrčao je što su ga noge nosile i stigao do Bjelkice taman kad se ova spremala preskočiti plot. „Stani,“ viknuo je „oprosti, molim te, ono prije nije bilo namjerno, slučajno sam pao s krova baš na tebe. Izvoli!“ Pružao joj je crvenu ružu. Bjelkica je bila začuđena, nije očekivala tako romantičnu gestu od tako drskog mačka. Pogledala ga je nijemo, a onda prasnula u smijeh. To je bila reakcija koju Sivko svakako nije očekivao. „Zašto li se samo smije, ne sviđa li joj se moja ruža?“ mislio je mačak. „O beno, pa ti si sav krvav,“ napokon je prozborila. „Je li ova ruža crvena od tvoje krvi ili mi njome želiš izraziti ljubav?“ pitala je. „Volim te, Bjelkice, i ne želim da već odeš. Druži se malo sa mnom“, molio je Sivko. „Oprat ću se i dotjerati pa da te večeras izvedem da zajedno gledamo zvijezde, naravno, ako se slažeš?“ Mačak je slušao svoje srce kako tuče i iščekivao njen odgovor. Činilo mu se kao da je prošla vječnost prije nego je odgovorila. „Hm, stvarno si čudan mačak, sviđa mi se što si romantičan, zbog toga prihvaćam tvoj poziv, naravno, ako ne zaboravim doći večeras.“ Mica je potom mazno zatreptala očima, odmahнула repom i skočila na ogradu.

Sivko je u nevjerici gledao za njom, no trgnuo se i naglo okrenuo biljkama u vrtu. „Molim vas, drage prijateljice, oprostite mi, molim, još jednom sve moje nestašluke i pomozite da se večeras vrati.“ Bez nade gledao je u biljke, no onda začu sanjivi glas potočnice. „Oho, tko nam se to najednom opametio, naučio nekoliko čarobnih riječi? Sada ti stvarno moramo pomoći, ali najprije obećaj da ćeš od sad biti pažljiviji. Evo, uzmi i jedan moj cvijet, on ti znači NE ZABORAVI ME, tako neće moći reći da je zaboravila.“ „Velika ti hvala, potočnice, nikad ti ovo neću zaboraviti, i obećajem da ću od sad paziti na vas.“

Rekavši to, otrči do ograde s cvijetom potočnice u ruci i dade joj ga rekavši: „Ovo je NE ZABORAVI ME, tako me nećeš zaboraviti i svakako ćeš doći.“ Bjelkica uze cvijet, nasmiješi se te preskoči ogradu i ode.

Sivko je cijelog dana proveo u razgovoru s cvijećem iz vrta, doznao je svašta od njih o sebi i o njima. Saznao je da su mu pomogli samo zato jer je konačno počeo moliti i upotrebljavati čarobne riječi OPROSTI i MOLIM. Na kraju je i zahvalio biljkama na pomoći i upotrijebio i čarobnu riječ HVALA. Biljke su mu zauzvrat pomogle da uredi svoje kuštravo krzno, zaliječi ogrebani nos te čist i mirisan dočeka Bjelkicu kao što su se dogovorili.

Čim je veo tame prekrio nebo, a zlačani srp mjeseca smijenio sunce, na nebu se upalilo bezbroj sjajnih zvijezda. Zagrljeni pod grmom jasmina Bjelkica i Sivko, sav ušminkan i mirisan, zaljubljeno su brojili zvijezde i tiho razgovarali da ne ometaju usnule biljke. Tko zna o čem su tako povjerljivo razgovarali i smijuljili se dugo u noć....

Nika Jagečić, 6.r.